

DE DAG NADAT...

...de vader van mijn zoon verongelukte

» **Bianca (40):** “Eindelijk, het is ochtend. Nu kan ik de mentor bellen om te vertellen dat mijn zoon vandaag niet naar school komt. Straks, als hij wakker is, wil ik in alle rust met hem praten, zonder telefoontje van school met de vraag waar hij blijft. Boven hoor ik al gerommel, mijn zoon is wakker en ik voel de paniek opkomen. Ik leg aan de telefoniste uit waarom mijn zoon niet kan komen vandaag en vraag haar of ze het aan zijn mentor wil doorgeven. Als mijn zoon beneden komt, doe ik alsof er niets aan de hand is, eerst moet hij eten, dat is belangrijk. Gisteravond. De rinkelende huistelefoon verstoort de rust in de kamer. Het is mijn ex-schoonzus. Ze vertelt dat mijn ex-man, de vader van mijn zoon, in Turkije een ernstig ongeluk heeft gehad. Tijdens het jetskiën is hij in het water gevallen en zijn vriendin is over

“Ik huil om mijn lieve, onschuldige zoon die nu nog niet weet dat straks zijn wereld vergaat”

hem heen gevaren. De artsen zijn al uren aan het opereren, het ziet er slecht uit. Verdoofd leg ik de telefoon neer en bel dan mijn beste vriendin, ik móet het kwijt. We bellen maar kort, ik moet bereikbaar zijn. Twee lange uren later gaat de telefoon opnieuw. “Hij is overleden”, hoor ik mij ex-schoonzus plompverloren zeggen en ze oppert dat ik mijn zoon wakker maak. En hem vertel wat geen kind te horen zou mogen krijgen: dat zijn vader niet meer leeft. Ik volg haar suggestie niet op, hij heeft zijn slaap zo nodig, de ochtend is vroeg genoeg. Wanhopig loop ik door de woonkamer. Mijn kind, mijn arme kind. Dertien is hij nog maar. Hij kijkt zo op tegen zijn vader, keek altijd zo uit naar de weekenden dat hij bij hem was. Ik weet niet waar ik het moet zoeken en ga uiteindelijk maar naar bed. Om daar te huilen tot er geen tranen meer zijn. Om

mijn lieve, onschuldige zoon die nu nog niet weet dat straks zijn wereld vergaat. Om zes uur sta ik weer op. Ik ga met de hond wandelen, ik wil buiten zijn, weg uit mijn huis. Met verbazing kijk ik naar de stralende dag, naar al de mensen die gewoon... leven. Terwijl bij mij continu door mijn hoofd dreunt: straks moet je het hem vertellen. Mijn zoon komt de trap af, hij is gehaast, wil naar school. Ik vertel hem dat het eerste uur is vervallen en dat hij rustig kan ontbijten. Pas daarna zeg ik: ‘Lieverd, kom even hier. Ik moet je iets ergs vertellen. Je vader heeft een ongeluk gehad.’ Hij kijkt me aan, tranen in zijn ogen en vraagt: ‘Leeft hij nog?’ Ik schud mijn hoofd. Het besef dringt onmiddellijk tot hem door. We huilen in elkaars armen. Daarna is er maar één plek waar we willen zijn: bij opa en oma, waar ook de andere familieleden zich hebben verzameld. Het is goed en vanzelfsprekend om daar te zijn. Gepraat wordt er niet, het verdriet is te groot. Bijna 35 was mijn ex-man. Een week voor zijn verjaardag is hij overleden – het is niet te bevatten. We zitten bij elkaar, drinken koffie en kijken naar buiten, naar de mooie, zonnige dag. Op weg naar huis zit hij stil, héél stil naast me in de auto. Hij huilt niet. ’s Middags komt mijn moeder langs, net als mijn beste vriendin en de mentor van school. Ze heeft een groot vel meegenomen waar alle kinderen uit de klas iets op hebben geschreven. De beste vriend van mijn zoon is er ook, hij wijkt niet van zijn zijde. Het is fijn om afleiding te hebben. Het is fijn dat mijn moeder een pan soep maakt, hoewel we niets proeven. De uren verglijden ongemerkt en ’s avonds installeren we ons in het grote bed met een stapel video’s. We zijn kapot. Bij de derde film valt mijn zoon in slaap en doe ik zachtjes het licht uit.”

» Libelle is op zoek naar mooie en ontroerende verhalen voor nieuwe afleveringen van deze serie. Meedoen? Schrijf een korte omschrijving van úw Dag Nadat naar Postbus 1742, 2130 JC Hoofddorp of mail naar libelle@libelle.nl o.v.v. De dag nadat.